

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 71/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1 CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Augustowie VI Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Sejnach z dnia 20 grudnia 2019r. sygn. akt VI K 123/18.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			

# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
x obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ	

	na treść tego orzeczenia			
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
x	uchylenie	x	zmiana	
1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
		Nie dotyczy			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów					

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
		Nie dotyczy	
1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1. Naruszenie prawa materialnego, art. 160 § 3 kk w zw. z art. 160 § 2 kk poprzez uznanie, że oskarżony swoim działaniem wypełnił ustawowe znamiona przestępstwa opisanego w przywołanych przepisach zarówno w dniu 16.12.2017r. jak i w dniu	# zasadny # częściowo zasadny x niezasadny # zasadny # częściowo zasadny x niezasadny # zasadny # częściowo zasadny x niezasadny # zasadny	

17.12.2017r.	# częściowo
podczas gdy	zasadny
oskarżony w	
żadnej mierze	x niezasadny
nie naraził	
pacjenta na	# zasadny
bezpośrednie	
niebezpieczeństwo	# częściowo
utruty życia	zasadny
lub ciężkiego	
uszczerbku na	x niezasadny
zdrowiu,	
bowiem nawet	# zasadny
podjęcie przez	
oskarżonego	# częściowo
działań których	zasadny
zaniechanie	
zarzucono mu	x niezasadny
w treści zarzutu	
nie zapobiegłoby	
skutkowi, nie	
odwróciłoby	
zagrożenia dla	
życia pacjenta	
ani też nie	
spowodowałoby	
zmniejszenia	
stopnia tego	
zagrożenia.	
2. Obraza	
przepisów	
postępowania,	
która miała	
wpływ na treść	
orzeczenia, art.	
7 kpk oraz	
art. 410 kpk	
poprzez dowolną	
i wybiórczą	
ocenę materiału	
dowodowego w	
sprawie oraz	
oparcie	
rozstrzygnięcia	
jedynie na części	
dowodów	
zgromadzonych	
w sprawie -	
co wynika z	

pisemnego
orzeczenia
wyroku i w
konsekwencji
obraży w/w
przepisów
postępowania;
błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku
polegających na
bezpodstawnym
przyjęciu, iż
oskarżony A. B.
popelniał
zarzucane mu
czyny, w sytuacji
gdy brak było
wystarczających
i
jednoznacznych
dowodów
świadczących o
sprawstwie
oskarżonego,
bowiem:

a) Brak
jest podstaw do
jednoznacznego
przyjęcia, że
pokrzywdzony
doznał urazu
głowy po upadku
ze schodów, o
czym miał mieć
wiedzę i co miał
zbagatelizować,
bowiem w
aktach sprawy
brak jest
dowodów
potwierdzających
takie zdarzenie,
nikt z obecnych
w domu nie

widział upadku,
co więcej z
zachowania i
reakcji L. K.,
która nie
pojechała z
mężem do
szpitala w dniu
17.12.2017r. w
późniejszym
czasie nawet
nie próbowała
się dowiedzieć
jaki jest stan
pokrzywdzonego
i I. D. oraz
innego
domownika nota
bene
pielęgniarki z
zawodu w dniu
16.12.2017r.
wynika, iż nie
mogło dojść do
tak drastycznych
zdarzeń, poza
tym wszyscy w/
w świadkowie
ukrywali fakty
niewygodne i
niekorzystne w
tym między
innymi
uzależnienie
pokrzywdzonego
od alkoholu;

b) Na
podejmowane
przez
oskarżonego
lekarza decyzje
w zakresie
leczenia
pacjenta miał
bezpośredni
wpływ stan
fizyczny J. K. w
dn. 16.12.2017r.
oraz upojenie

alkoholowe, a przeprowadzone badanie m.in. neurologiczne nie wskazywało na objawy doznanego urazu czy też wystąpienia objawów krwaka mózgu i nie potwierdzało konieczności poszerzenia badań w szpitalu na ten czas;

c) Brak jest dowodów potwierdzających, iż uraz czaszkowo-mózgowy u pacjenta istniał już w dniu 16.12.2017r., brak jest dowodów potwierdzających zewnętrzne objawy doznanego urazu, krwaka mózgu a nawet sam biegły W. K. w opinii uzupełniającej złożonej ustnie na rozprawie w dniu 6.12.2019r. wskazał, iż „materiał w sprawie nie zawiera informacji, że były ślady urazu u pana K.”;

d) Za niezasadne

należy uznać
odrzućenie przez
Sąd
wiarygodności
opinii komisji k.
159 akt sprawy,
jako wydanej
w interesie SP
ZOZ w S.
w skład której
wchodziło 5
lekarzy
specjalistów w
tym chirurg i
neurolog,
podczas gdy
komisja lekarska
powołana przez
Dyrektora SP
ZOZ w S.
orzekła, iż
oskarżony nie
popęłił błędu
merytorycznego
i
diagnostycznego,
a sam związek
ze szpitalem nie
może podważać
autorytetu i
wiedzy
medycznej
pięciu innych
lekarzy;

e) Wykonane
badanie
tomograficzne
wykazało, iż
rozpoznany u
pacjenta K.
nieoperacyjny
uraz czaszkowo-
mózgowy nie
wykazywał
praktycznie
żadnych
rokowań co
do wyleczenia
i przeżycia, a

natychmiastowe
udzielenie
pokrzywdzonemu
w dn.
16-17.12.2017r.
nie zmieniłoby w
sposób znaczący
stanu zdrowia
chorego w
późniejszym
okresie, a zatem
kolejny raz
ujawnia się brak
związku
przyczynowo -
skutkowego
pomiędzy
zachowaniem
oskarżonego;

f) Nie
sposób uznać
opinii biegłego
W. K. oraz opinii
uzupełniającej
za dającej
podstawę do
wiarygodnego i
jednostronnego
ustalenia stanu
faktycznego w
sprawie i
przyznania
przymiotu
pełnowartościowego
źródła
dowodowego,
jak również
prawidłowości
opinii wzmacnia
opinia zespołu
Ekspertyz
Sądowo-
Lekarskich w
Warszawie,
podczas gdy z
opinii wynikają
sprzeczności, na
część pytań
biegły udzielił

odpowiedzi
zdawkowo,
wymijająco a
zatem należało
opinię
zweryfikować i
uszczegółowić;

g) Za niezasadne
należy uznać
oddalenie
wniosku
oskarżonego o
przeprowadzenie
dowodu z opinii
innego biegłego
i niezasadne
uznanie, iż ów
wniosek zmierza
do przedłużenia
postępowania,
podczas gdy
oskarżony
wykazał, iż
sporządzona
opinia oraz
opinia
uzupełniająca są
sprzeczne i
częściowo
niespójne,
sprzeczne z
wnioskami
Komisji
Lekarskiej
powołanej przez
SP ZOZ w
S. a ustalenie
prawidłowego
stanu
faktycznego, w
tym o
przeprowadzone
na wniosek
oskarżonego
dowody stanowi
realizowanie
zasady prawa do

obrony należytej
oskarżonemu;

h) Wyjaśnienia
istniejących
wątpliwości w
zakresie
zachowania i
aktywności J. K.
(2) w nocy z
16 na 17 12
2017r. poprzez
oddalenie przez
prokuratora
wniosku
oskarżonego
jeszcze na etapie
postępowania
przygotowawczego,
wobec
informacji, iż
rodzina
pokrzywdzonego
(jak zeznała),
nie odwiedzała
go tej nocy,
a zatem nie
sposób
wykluczyć, iż
mogło zaistnieć
zdarzenie, które
wywołałoby uraz
zdiagnozowany
dn. 18.12.2017r.

i) Za
nieprawidłową
należy uznać
ocenę materiału
dowodowego
przez Sąd w
niniejszej
sprawie poprzez
swoistą
klasyfikację
środków
dowodowych
przemawiających
na korzyść i
niekorzyść

oskarżonego, w tym odmówieniu wiarygodności zeznaniom pracownikom szpitala-lekarzom SP ZPZ w S. jako związanych z oskarżonym, co przekracza zasadę swobodnej oceny dowodów;

j) Ocena zeznań świadków: I. D. i L. K. i uznanie ich za wiarygodne źródło dowodowe stanowi o wybiórczej ocenie materiału dowodowego i pominięcie ważnych okoliczności a mianowicie, iż w/w świadkowie celowo ukrywali fakty niewygodne dla pokrzywdzonego m.in. okoliczność nadużywania przez niego alkoholu czy też stan fizyczny pokrzywdzonego w dniu 16.12.2017r. a ponadto miały interes w korzystnym rozstrzygnięciu sprawy, wobec tego ich zeznania

należało
traktować z
dozą ostrożności
i oceniać w
konfrontacji z
zeznaniami
innych
świadków;

k) Wybiórcza
ocena materiału
dowodowego w
toku sprawy,
a potwierdzona
treścią
uzasadnienia, w
zakresie
odrzużenia
wiarygodności
zeznań
świadków-
lekarzy
współpracujących
z oskarżonym
w SP ZOZ
w S. dokonana
została z
przekroczeniem
zasad swobodnej
oceny materiału
dowodowego i
ustalenia
prawdy
obiektywnej, nie
można bowiem
dyskredytować
treści zeznań w/
w i przyjmować,
iż są stronnicze,
nieobiektywne
jedynie przez
pryzmat
znajomości i
współpracy z
oskarżonym,
godzi się
przypomnieć, iż
świadkowie
zeczawali będąc
pouczonym o

odpowiedzialności
karnej;

l) Oparcie
ustaleń Sądu w
znacznej mierze
na opinii
biegłego prof.
K. w sytuacji
gdy od początku
wydana była z
rażącym
naruszeniem
prawa;

3. Naruszenie
przepisu art.
5 § 2 kpk
poprzez brak
dostrzeżenia
istotnych
wątpliwości,
które Sąd winien
zauważyć i
rozstrzygnąć na
korzyść
oskarżonego,
czyli m.in.
niedostrzeżenie,
iż:

a) Osoby
najbliższe
wykazywały
znaczny stopień
wrogości w
stosunku do
oskarżonego,
ukrywały część
faktów
niewygodnych
dla
pokrzywdzonego,
niebyły w stanie
podawać
szczegółów co
do zdarzenia z
dn. 16.12.2017r.
a ich zeznania

były częściowo sprzeczne;

b) Nie sposób wykluczyć- mając na uwadze treść zeznań O. D., iż doszło do pobicia pokrzywdzonego pomiędzy datami udzielenia przez oskarżonego pomocy medycznej J. K. (2), a zatem istnieją wątpliwości niedające się wyjaśnić, które winny być poczytywane w kierunku okoliczności łagodzących w stosunku do oskarżonego, bowiem mogą pozwalać na ocenę zachowania oskarżonego jako prawidłowego świadczenia opieki medycznej;

c) Zważając na oddalenie przez prokuratora wniosku oskarżonego o zbadanie przebiegu i aktywności życiowej pokrzywdzonego w noc z 16 na

17.12.2017r. nie sposób wykluczyć, iż uraz głowy u J. K. (2) mógł powstać pomiędzy datami udzielenia przez oskarżonego pomocy medycznej, a zatem nie sposób przypisać mu zaniedbania w zakresie wykonywanego zawodu oraz sposobu leczenia;

d) Pominięcie istotnego materiału dowodowego i jednocześnie niewyprowadzenie z nich prawidłowych wniosków końcowych a mianowicie z zeznań O. D., G. O., J. M., M. G., P. K., K. R..

4. Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez:

a) Zaniechanie wskazania w treści uzasadnienia, na

jakich dowodach (czy też w zakresie całych treści dokumentów lub zeznań świadków) Sąd poczynił swoje ustalenia, że zaniechanie przez oskarżonego dokonania starannej analizy zdrowia pokrzywdzonego skutkowało narażeniem tego pacjenta na bezpośrednio niebezpieczeństwo dla jego życia i zdrowia i należy przypisać mu sprawstwo zarzucanych czynów;

b) Zaniechanie wskazania w treści uzasadnienia, z jakich powodów nie zostały uznane dowody, z których wynika, że opóźnienie diagnostyczne nie miało wpływu na przebieg choroby oraz przebieg leczenia pacjenta.

5. Naruszenie przepisów postępowania

mające wpływ na treść wydanego wyroku, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego polegającą na wadliwym ustaleniu, iż w stanie faktycznym niniejszej sprawy w stosunku do oskarżonego należałoby orzec środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu lekarza na okres 1 roku, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego i całokształtu okoliczności sprawy winna prowadzić do wniosku, iż należało odstąpić od orzekania tego środka o charakterze fakultatywnym, bowiem brak jest przesłanek uzasadniających podejrzenie, iż dalsze zajmowanie stanowiska lub

	<p>wykonywanie zawodu przez oskarżonego lekarza zagraża istotnym dobrom chronionym prawem, a ponadto stan faktyczny sprawy nie pozwala na przyjęcie, iż oskarżony lekarz jednoznacznie nadużył przy popełnieniu przestępstwa stanowiska;</p> <p>6. Rażąca niewspółmierność kary oraz zastosowanego środka poprzez pominięcie jako okoliczności łagodzących w stosunku do oskarżonego zachowania samego pokrzywdzonego dn. 16.12.2017r. oraz 17.12.2017r. jako okoliczności łagodzących.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad. 1 Odpowiedzialność</p>			

lekarza na
płaszczyźnie art.
160 kk nie musi
polegać tylko
na popełnieniu
przez niego
błędu
diagnostycznego,
czy medycznego.
Mogą to być
różne inne
podejmowane
albo zaniechane
przez niego
czynności,
narażające
człowieka na
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia
albo ciężkiego
uszczerbku na
zdrowiu.
Skutkiem
należącym do
znamion strony
przedmiotowej
występku z art.
160 § 2 i 3
kk jest nie tylko
wywołanie takiej
sytuacji, w której
pacjent znajduje
się, nie będąc
uprzednio, w
położeniu
grożącym mu
bezpośrednim
niebezpieczeństwem
dla życia lub
zdrowia, ale
również na
utrzymaniu (nie
odwróceniu, nie
zmniejszeniu)
istniejącego już
poziomu tego
niebezpieczeństwa
w czasie, kiedy
urzeczywistnił

się obowiązek
działania
lekarza-
gwaranta.
Materiał
dowodowy
zgromadzony w
sprawie pozwolił
na przyjęcie,
iż oskarżony
wypełnił
znamiona
czynów
zarzucanych mu
aktem
oskarżenia. Brak
prawidłowej
reakcji ze strony
oskarżonego i
zaniechanie
przeprowadzenia
czynności
medycznych
względem
pokrzywdzonego
spowodowało
narażenie go
na bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia
lub ciężkiego
uszczerbku na
zdrowiu.

Ad. 2 i 3
Wbrew ocenie
skarżącego Sąd
Rejonowy nie
dokonał
wybiórczej i
dowolnej oceny
materiału
dowodowego,
wręcz
przeciwnie
ocena
całokształtu
materiału
dowodowego
pozostaje w

granicach
wyznaczonych
przez art. 7 kpk
Sąd I instancji
właściwie ocenił
dowody i
wyciągnął z
nich prawidłowe
wnioski co do
winy
oskarżonego w
popelnieniu
przypisanych
mu czynów. W
sprawie Sąd I
instancji nie
naruszył normy
in dubio pro
reo. Skarżący
formułując
zarzut z art. 5 §
2 kpk, art. 7 kpk,
w zw. z art. 410
kpk, czyli obraży
przepisów
postępowania
zarzuca de facto
Sądowi I
instancji błąd
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia. Sąd
Rejonowy w
Augustowie VI
Zamiejskowy
Wydział Karny
z siedzibą w
Sejnach
procedując w
sprawie nie
dopuścił się
błędu w
ustaleniach
faktycznych a
przeciwne
zarzuty apelacji
stanowią jedynie
polemikę z

prawidłową oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji w aspekcie znamion strony podmiotowej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 160 § 3 kk w zw. z art. 160 § 2 kk. To, że przyjęte przez Sąd założenia dowodów nie odpowiadają preferencjom autora apelacji nie może prowadzić do wniosku, że Sąd dopuścił się naruszenia przepisów postępowania, a wręcz przeciwnie skorzystał w pełni przysługującego mu prawa wyrażonego w przepisach. Sąd Okręgowy podziela argumentację przedstawioną w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia w zakresie nadania waloru wiarygodności opinii biegłego z zakresu anestezjologii, dlatego też nie ma potrzeby

jej ponownego przytaczania.
Sąd Okręgowy w całości podziela orzecznictwo Sądu Najwyższego dot. wyroku z dnia 05.04.2013r. sygn. akt IV.KK.43/13, iż dla bytu odpowiedzialności za występki z art. 160 § 2 i 3 KK okoliczność, czy ostatecznie zaniechane przez sprawcę działanie było w stanie całkowicie odwrócić niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia pacjenta (zapobiec naruszeniu chronionego dobra). Dla realizacji znamienia tego występku wystarczające jest wystąpienie skutku w postaci konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo dobra prawnego, nie zaś jego naruszenie.

Wskazać trzeba, iż przeprowadzenie dowodu z inicjatywy sądu tylko wtedy należy uznać

za obligatoryjne, gdy dokonana przez ten sąd ocena dowodów wskazuje jednoznacznie, że zgromadzony dotychczas materiał dowodowy jest niepełny, a tym samym rodzi wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy. W tych warunkach nie dopuszczenie dowodów wnioskowanych przez strony (oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego), nie może być utożsamiane z naruszeniem przepisów postępowania, ale świadczy o prawidłowym skorzystaniu przez Sąd I instancji z instytucji z art. 170 § 1 pkt 5 kpk - albowiem wniosek dowodowy w sposób oczywisty zmierzał do przedłużenia postępowania.

Ad. 4 Mimo twierdzeń autora

apelacji, brak jest również naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 424 § 1 kpk, zgodnie z którym uzasadnienie powinno zawierać zwięzłe wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz wyjaśniać podstawę prawną wyroku, co też Sąd I instancji uczynił koncentrując się na okolicznościach istotnych dla rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy prawidłowo i przekonująco wykazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jakim dowodom nadał walor wiarygodności a jakim nie. Trzeba również podkreślić, że przepis art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. nie nakłada na Sąd orzekający bezwzględniego

obowiązku przywoływania w uzasadnieniu orzeczenia wszystkich bez wyjątku dowodów. Sąd bowiem, mając na uwadze całokształt przeprowadzonych dowodów, zgodnie z zasadą swobodnej ich oceny, ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, gdy ich treści są zbieżne.

Ad. 5 i 6 W zakresie zarzutu dotyczącego rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego - kary rażąco surowej, to okazał się być on pozbawiony zasadności.

Stanowisko skarżącego w tym zakresie uznać należy za błędne.

Zauważyć trzeba, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym, nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko

jej rażąca
niewspółmierność
uzasadnia
zmianę
orzeczenia o
karze (art. 438
pkt 4 kpk). W
świetle
powyższych
uwag, zarzut
rażącej
niewspółmierności
wymierzonej
kary i środków
karnych w
stosunku do
popelnionych
przez
oskarżonego
czynów jest
nietrafny.
Zwłaszcza, że
Sąd uprawniony
jest do
wymierzenia
kary wedle
swego uznania
w granicach
przewidzianych
przez ustawę,
uwzględniając
dyrektywy
wymiaru kary
określone w art.
53 § 1 i
2 kk. Oceniając
surowość kary
wymierzonej A.
B. należy brać
pod uwagę sumę
dolegliwości
orzeczonych
wobec
oskarżonego.
Zarzut zaś
niewspółmierności
kary, aby był
zasadny, musi
dotyczyć rażącej
niewspółmierności,

a więc nie nadającej się do zaakceptowania. Analiza uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż Sąd Rejonowy przy wymiarze kary miał na uwadze okoliczności popełnienia czynu, rodzaj naruszonego dobra, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób i warunki życia przed popełnieniem czynu, stopień zawinienia, stopień społecznej szkodliwości czynu. W przedmiotowej sprawie istnieją przesłanki pozwalające w sposób przekonywający i wiarygodny budować przypuszczenie, iż w przypadku orzeczenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, cele kary zostaną osiągnięte. Co do oskarżonego istnieje bowiem pozytywna

prognoza
resocjalizacyjna
na przyszłość.
Lekarz jako
gwarant życia
i zdrowia jest
zobowiązany do
tego, by
odwracać
niebezpieczeństwo
dla życia lub
zdrowia. Ma
obowiązek
wdrożyć
wszystkie te
działania, które
w warunkach
sytuacyjnych, w
jakich działa, są
według
rekomendacji
wynikających z
aktualnego
stanu wiedzy
medycznej
wymagane jako
dające szansę
na wykluczenie,
ograniczenie czy
neutralizację
niebezpieczeństwa.
Orzeczonego
względem
oskarżonego
środek karny
(zakaz
wykonywania
zawodu lekarza
na okres 1
roku) a także
orzeczenie
zadośćuczynienia
na rzecz
pokrzywdzonych
jest w pełni
słuszne i
uzasadnione.
Kwestia
wysokości
orzeczanego

zadośćuczynienia
pozostaje w
kategoriach
swobodnego
uznania
sędziowskiego.
Nie oznacza to
jednak
dowolności,
gdyż o wysokości
zadośćuczynienia
winien
decydować
rozmiar
cierpień, jakich
doznał
pokrzywdzony,
tak fizycznych
jak i
psychicznych, w
przełożeniu na
zebrany materiał
dowodowy. Tak
określona suma
pieniężna
zadośćuczynienia
ma bowiem
stanować
ekwiwalent
poniesionej
szkody
niemajątkowej
wynagradzający
doznane
cierpienia oraz
mający ułatwić
przewycięzenie
ujemnych
przeżyć, aby
w ten sposób
przynajmniej
częściowo
została
przywrócona
równowaga
zachwiana na
skutek
wyrządzonej
pokrzywdzonemu
szkody.

<p>Oceniając rozmiar doznanej krzywdy, trzeba zatem wziąć pod uwagę całokształt okoliczności, a więc nie tylko rodzaj i stopień doznanych obrażeń ciała, lecz także intensywność cierpienia i czas ich trwania, nieodwracalność następstw doznanego uszczerbku, konieczność prowadzenia określonego trybu życia oraz inne czynniki podobnej natury.</p> <p>Reasumując, Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw wskazujących, by orzeczona wobec oskarżonego kara była karą rażąco niewspółmierną.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. B. od zarzucanych mu czynów,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>	

<p>uchylenie środka karnego oraz uchylenie wyroku w zakresie orzeczonej kwoty zadośćuczynienia;</p>		
<p>2. Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ad. 1 i 2 W świetle nieskuteczności podniesionych przez obrońcę oskarżonego zarzutów, przytoczonej powyżej argumentacji, wyrok Sądu Rejonowego w Augustowie VI Zamiejskowy Wydział karny z siedzibą w Sejnach nie mógł zostać zmieniony w kierunku postulowanym w apelacji ani</p>		

też uchylony do ponownego rozpoznania. Zebrane w sprawie dowody, szczegółowo opisane w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zostały ocenione w sposób wszechstronny, wnikliwy i zgodny z zasadą swobodnej oceny dowodów. Ocena ta nie zawierała błędów natury faktycznej, logicznej, respektowała zasady wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Zarzuty podniesione w apelacji stanowiły wyłącznie polemikę z właściwie ustalonym przez Sąd I instancji stanem faktycznym i prawnym, w konsekwencji nie mogły prowadzić do zmiany orzeczenia.

**10KOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE**

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.	Nie dotyczy	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Nie dotyczy		
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy co do poczynionych ustaleń faktycznych, kwalifikacji prawnej czynu, wymierzonej kary ograniczenia wolności jak i pozostałych rozstrzygnięć.		
Zwiążle o powodach		

utrzymania w mocy	
<p>Żaden z podniesionych zarzutów nie mógł prowadzić do zmiany orzeczenia we wnioskowanym zakresie.</p> <p>Ustalenia faktyczne prowadzące do przypisania czynów z art. 160 § 3 kk w zw. z art. 160 § 2 kk opierały się o analizę i ocenę całokształtu dowodów zgromadzonych w sprawie zawartą w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe.</p> <p>Dokonał rzetelnej, dokładnej oraz zgodnej z wiedzą i zasadami doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego materiału dowodowego.</p> <p>Ocenę swoją w należyty sposób uzasadnił i pozostawała ona zgodna z</p>	

wymogami art. 7 k.p.k.			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Nie dotyczy			
Zwięźle o powodach zmiany			
Nie dotyczy			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Nie dotyczy			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	przewodu całości	w	
Zwiążle powodach uchylenia	o		
Nie dotyczy			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
Nie dotyczy			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylenia	o		
Nie dotyczy			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie dotyczy			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	Nie dotyczy		
1Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II	Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego, Sąd na zasadzie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1983r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) obciążył go opłatą oraz pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze.		
1PODPIS			
Sędzia Jacek Sowul Sędzia Maciej			

Romotowski
Sędzia Ryszard
Filipow

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i kara		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
x	uchylenie	x zmiana